

Petr Žantovský: Ted' už máme, co jsme chtěli

[pz prvnizpravy.cz/zpravy/politika/petr-zantovskyted-uz-mame-co-jsme-chteli](https://prvnizpravy.cz/zpravy/politika/petr-zantovskyted-uz-mame-co-jsme-chteli)

politika

Den po MDŽ, 9. března nastoupil do funkce nový český prezident Petr Pavel, píše Petr Žantovský ve svém cyklu „Pohled přes rameno“.

Petr Žantovský

10. března 2023 - 04:20

Je to v mnoha ohledech pro Česko velká změna. Předně: Pavel je voják v hodnosti generála. Od zvolení Ludvíka Svobody prezidentem Československa v roce 1968 jsme neměli v čele státu vojáka. První prezident Masaryk bylo sociolog, druhý Beneš diplomat, třetí Hácha právník, poté opět Beneš, pak Gottwald – dělník, pak Zápotocký – potulný hospodský harmonikář, pak Novotný, profesionální aparátčík, po něm řečený Svoboda, ale ten byl vynesena do funkce ne

proto, že byl voják, ale protože byl celým národem ctěný válečný hrdina, který spolu s Rudou armádou přinesl našim zemím osvobození od německých nacistů. Svobodu vystřídal právník Husák, toho dramatik Havel, a poté bylo dvacetiletí, kdy v čele země stáli ekonomové – Klaus a Zeman. Nyní tedy kariéerní voják. To je velmi překvapivé a nečekané.

Nečekaná byla rovněž masivní fascinace jisté části obyvatelstva tímto jistě pohledným mužem v uniformě. Média pořádala oslavné hodokvasy, novináři se masově dávali do služeb Pavlovy kandidatury, div že mu nekreslili nad brigádýrku zlatou svatozář. Školní kolektivy se převlékaly do flanelových košil, protože Pavel někde prohlásil, že právě takové nosí rád. Zrodil se tu kult osobnosti, jaký nepamatujeme, a navíc dávno předtím, než tento muž vůbec překročil práh Pražského Hradu.

Přitom každý, kdo chtěl, se mohl dovědět, že Pavel se vyučil za vojáka v éře komunismu, byl velice dravým kariéristou, předsedou stranických organizací v rámci armády, poté také frekventant kurzu pro výcvik špiónů, jejichž hlavně byly namířeny proti západním státům, takzvané imperialistické hrozbě. Pavel také, s celou svojí rodinou, s povděkem přivítal přepadení Československa vojsky Varšavské smlouvy v roce 1968. Člověku, který si nemyslí, že dějiny začaly včera, to musí být velmi divné. Jak je možné, že 34 let po svržení komunistického režimu se do čela státu dostal komunistický funkcionář a vojenský špion? Kdo nebo co tu selhalo?

Nedávno jsem četl v oficiálních médiích o jakémsi anketním šetření, v němž stovky mladých lidí odpovídalo

na otázku, jaké tři nejdůležitější vlastnosti by měl mít příští prezident. Podotýkám, bylo to ještě před zvolením Pavla. Studenti se vyslovili pro tuto trojici „předpokladů“: příští prezident musí umět anglicky, pohybovat se na sociálních sítích a vypadat dobře. Tečka. Nic víc. Žádné hodnoty typu vzdělání, kompetence, politická či státnická zkušenost, přesvědčivý program atd. Podle tohoto vzorce ovšem, nezapomínejme, byl zvolen už v roce 1960 John F. Kennedy. Dobře ustrojený štramák, oblíbený u žen, mluvící hezky do hladka, aby nikoho neurazil a všem se zavděčil, tehdy přehrál zkušeného politika Richarda Nixona, který, pravda, neměl tak hezký oblek, na klíčové televizní debatě nebyl ve své kůži, potil se, ale to, co říkal, mělo jasnou hlavu a patu, nebyla to jen hora vzletných, ale prázdných frází jako od JFK. Tehdy Američané udělali takový experiment. Pustili záznam oné zlomové televizní debaty jednomu vzorku respondentů v audiovizuální podobě a druhému vzorku jen zvukově. U prvních zvítězil Kennedy, u druhých Nixon. K tomu není, co dodat.

Podle trojice výše uvedených „hodnot“ by v zásadě neměli šanci uspět takoví velikáni světové politiky, jako F.D.Roosevelt (seděl na vozíku), Winston Churchill (byl tlustý a věčně opilý) nebo Charles de Gaulle (byl přísný a nesmlouvavý). A přitom Roosevelt jako jediný v dějinách USA byl zvolen do čela země čtyřikrát, Churchill a de Gaulle byli po vítězném angažmá proti Německu z čela svých zemí postupně odstraněni, a teprve když země upadly do problémů, byli povoláni zpět do rolí záchránců.

A teď se ptejte: čím tak zvláštním vyniká Petr Pavel? Co udělal pro svou zemi? Ano, udělal mnoho pro svou kariéru, jak za komunistů, tak po nich. Ukázal se býti pružným. Ale stačí to na výkon funkce hlavy suverénního státu? Není to dostačující tak sotva pro roli místodržícího či gubernátora? Odpověz si každý sám, dodává Petr Žantovský.

(rp,prvnizpravy.cz,petrzantovsky,foto:arch.)